

ПРОТОКОЛ

№ 129

гр. Бургас , 31.08.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на тридесети август,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	П. Анг. Синков
Членове:	Благой Г. Потеров
	Мая П. Величкова

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
и прокурора Емил Златев Христов (АП-Бургас)
Сложи за разглеждане докладваното от П. Анг. Синков Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20212000600139 по описа за 2021 година.
На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

Жалбоподателите подсъдими **П. Т. С. и М. Т. С. ,** се явяват
лично.

Апелативна прокуратура – Бургас се представлява от **прокурор**
Е.Х.

По даване ход на делото:

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми господин председател, уважаеми
апелативни съдии, намирам, че са налице процесуалните основания за даване
ход на делото предвид присъствието на подсъдимите, чието явяване е
задължително. Моля да се даде ход на делото.

ПОДСЪДИМИЯТ П.С.: Уважаеми съдии, моля да не бъде даван
ход на делото. Моите доводи и аргументи са, че сме призовани нередовно да
отговаряме по докладвано дело, което не съответства на делото, по което сме
подсъдими. Т.е., в призовката и във Вашето определение от закрито заседание
е докладвано друго наказателно дело № 602, за което ние не носим никаква
съдебна отговорност и по което ние не сме подсъдими. Това са ми
аргументите за да не давате ход на делото. В определението от закрито
заседание е докладвано дело с друг номер, т.е. докладвано е друго дело, по
което ние не носим отговорност.

ПОДСЪДИМИЯТ М.С.: Уважаеми апелативни съдии, моля да не
давате ход на делото, защото в два официални документа на Апелативен съд -

призовка и определение № 86 от 13.07.2021 г. Вие твърдите, че ние обжалваме присъда по НОХД № 602/2019 г. на СлОС, което не отговаря на истината.

ПРОКУРОРЪТ: Очевидно става дума за техническа грешка по Присъда № 5 от 22.04.2021 г. по НОХД № 601/2019 г. на СлОС. Идентични са делата, така че това не е пречка за даване ход на делото, ако има такава.

СЪДЪТ се оттегля на тайно съвещание, за да се произнесе по искането на подсъдимите.

След проведено тайно съвещание, съдът намери искането на подсъдимите за неоснователно. В Определение № 86/13.07.2021 г., с което по реда на чл. 327 НПК е насрочено настоящото съдебно заседание, действително е допусната техническа грешка като е посочено, че е обжалвана присъда по НОХД 602/2019 г. на СлОС, като видно от материалите по делото се касае за дело № 601/2019 г. на същия съд. Това не накърнява правото на защита на подсъдимите. Видно от съдържането на цитираното определение, съдът е насрочил настоящото съдебно заседание и е образувал въззивното дело по съдържанието на жалбите на подсъдимите, като са обсъдени техните претенции и е отговорено на доказателствени искания в двете въззивни жалби. Не се касае за грешно призоваване, тъй като в призовките по настоящото дело е възпроизведено съдържанието на съдебното определение. Подсъдимите са призовани своевременно и знаят по кое дело се явяват.

Ето защо съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подсъдимите П. и М.С. за недаване ход на делото.

СЪДЪТ ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

ПОДСЪДИМИЯТ М.С.: Поддържам въззивната жалба. По чл. 274, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 2 от НПК искаме отвода на съдия Ц..

На същото основание чл. 274, ал. 1 от НПК, вр. чл. 29, ал. 2 от НПК, искаме отвод и на съдия С., понеже той е произнесъл Решение № 184/2019 г. от 10.03.2020 г. по ВНОХД № 210 по описа за 2019 г. на БАС. Това решение е по обжалване на присъда № 243/2018 г. на СлОС. Искането ни за отвод е това, че има дублиране на доказателства по две дела и съдия С. се е произнесъл по веществените доказателства на настоящото дело и повторно разглеждане и произнасяне би представлявало повторно произнасяне по веществените доказателства. Веществените доказателства в протоколите за претърсване и изземване и съдийските определения към тях са едни и същи. И

при дело № 243/2018 г. на СлОС и при дело № 601/2019 г., което ние обжалваме пред Вашия съд, разглеждането на доказателствата по настоящото дело от съдия С. би представлявало повторно разглеждане и произнасяне, което у нас поражда съмнение за предубеденост. За това на основание чл. 29, ал. 2 искаме отвод на съдия С..

ПОДСЪДИМИЯТ П.С.: Поддържам въззивната жалба. Поддържам направеното искане за отвод на съдия С..

Уважаеми съдии, казусът е такъв - „non bis in idem“ – не и два пъти. По едни и същи доказателства се водят две наказателни дела срещу нас, две наказателни дела с едни и същи писмени доказателства и ние имаме присъда на първоинстанционен съд, а съдия С. е взел отношение по тези писмени доказателства на предишното дело на Сливенския съд, по което ние имаме присъда. Така че „non bis in idem“ – не и два пъти.

Другото ми искане, уважаеми господин председател и апелативни съдии, е искане за отвод на прокурор Х.. Това е същият прокурор, при който имаме друго въззивно дело, което в момента е спряно поради обжалване пред ВКС, който е взел отношение по обжалването на разпоредително заседание по същите писмени и веществени доказателства. Т.е., тук у нас остава съмнение за някаква предубеденост, за това моля на основание чл. 29, ал. 2 да уважите искането за отвод на прокурор Х..

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, първо, по искането за отвод на председателя на състава. Намирам същото за неоснователно. Първо, че няма „non bis in idem“, но и това не е основание, тъй като не се изтъкват факти или обстоятелства за предубеденост или заинтересованост, пряко или косвено от изхода на делото на председателя на състава.

Второ, по отношение на моя отвод, аз съм държавен обвинител, участвам във всички дела, които са ми възложени на въззивната инстанция. Нямам никакво лично отношение и не се цитират никакви конкретни обстоятелства за моя заинтересованост пряко или косвено от изхода на делата. Така че в изпълнение на обвинителната ми функция не намирам никакво основание за отвод, лично отношение към двамата подсъдими. Така че Ви моля да оставите исканията както за отвод на председателя на състава, така и на участвалия във въззивните производства по делата срещу двамата подсъдими прокурор и по конкретното дело, без уважение, на основание чл. 29, ал. 2 от НПК.

СЪДЪТ се оттегля на тайно съвещание за произнасяне по направените искания.

Съдебното заседание продължава в 10.20 часа, в присъствието на явилите се страни по делото – подсъдимите П.С., М.С. и прокурор Х..

След проведено тайно съвещание, съдът намери исканията за

отводи както на прокурора, така и на съдии, за неоснователни. За прокурор Х. не се сочат конкретни обстоятелства за заинтересованост или предубеденост от изхода на делото, поради което не са налице основанията на чл. 29, ал. 1 и ал. 2 НПК. Участието му по друго наказателно производство срещу подсъдимите не е основание да бъде счетен за предубеден или заинтересован от изхода на настоящото дело.

Съдия Ц. не е член на съдебния състав, поради което искането за нейния отвод е неоснователно. Възражението за наличие на „non bis in idem“, обвързано с председателя на съдебния състав, е възражение по същество на делото, което следва да бъде обсъдено в крайния съдебен акт по същество. Такова е и възражението за наличие на едни и същи доказателства по предходно дело срещу подсъдимите и по настоящото дело. Съдебното производство касае конкретен повод, с конкретни доказателства, които няма как да са едни и същи от гледна точка на обвинение по двете дела. Участието на председателя на настоящия състав като в съдебен състав, произнесъл се по друго наказателно дело срещу подсъдимите, не е основание за отвод само по себе си. Не се сочат други обстоятелства за наличие на заинтересованост, предубеденост или лично отношение на председателя на състава към подсъдимите, поради което съдът намира, че не са налице основанията на чл. 29, ал. 1 и ал. 2 от НПК.

Ето защо, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВА БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подсъдимите за отвод на прокурор Х., съдия Ц. и съдия С..

ДАВА ХОД на съдебно следствие.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за събиране на доказателства.

ПОДСЪДИМИЯТ М. С.: Възразявам срещу това, че съдия Ц. се е произнесла с Определение № 86 от 13.07.2021 г. на БАС и не е уважила нашето искане за повторна експертиза. Ние в момента не знаем какво е мнението на съдия В.. Предвид това, че има спор между страните - между прокуратурата и подсъдимите, който не е разрешен, елементарно е да бъде разрешен. Правим отново искане за допускане на експертиза, защото отказът с определението е подписано от съдия Ц., не от съдия В..

ПОДСЪДИМИЯТ П.С.: Уважаеми господин председател, уважаеми апелативни съдии, моля да преразгледате решението си с Определение № 86, да оставите без уважение нашето искане за допускане и назначаване на повторна експертиза. Мисля, че това нарушава нашето право на защита, за това ако може отново да се произнесете, след като преразгледате Вашето решение.

ПОДСЪДИМИЯТ М.С.: Всички наши аргументи сме ги изложили във въззивната си жалба.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми господин председател, уважаеми апелативни съдии, намирам искането за назначаване на допълнителна или повторна експертиза, не беше уточнено, за неоснователно. Експертното заключение от първата инстанция е достатъчно пълно и ясно, и правилно, и не възникват никакви съмнения за негова неправилност и необоснованост. Правилно съдът в определението си е обсъдил искане за назначаване на допълнителна и повторна експертиза. Моля да бъде оставено искането без уважение.

Съдът се оттегля на тайно съвещание за произнасяне по искането за повторна експертиза.

Съдебното заседание продължава в 10. 30 часа, в присъствието на явилите се страни по делото – подсъдимите П.С., М.С. и прокурор Х..

След проведено тайно съвещание, съдът намери искането за назначаване на повторна съдебнооценителна, нумизматична и археологическа експертиза, за неоснователно, като споделя аргументите изложени в Определение № 86/2021 г. за насрочване на настоящото дело. Заключение на вещото лице е достатъчно пълно и ясно, надлежно обосновано, не се сочат конкретни основания, заради които се иска назначаване на повторна експертиза. Съдът намира, че не са налице основанията на чл. 153 от НПК за назначаване на повторна експертиза.

Ето защо

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подсъдимите за назначаване на повторна съдебнооценителна, нумизматична и археологическа експертиза.

На осн. чл.317 вр. чл.283 от НПК съдът **ПРОЧИТА** писмените доказателства по делото.

ПРИКЛЮЧВА събирането на доказателства и съдебното следствие.

ДАВА ДУМАТА за съдебни прения.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми господин председател, уважаеми апелативни съдии, намирам въззивните жалби на подсъдимите П.С. и М.С., за неоснователни. Изложените аргументи по оспорване на присъда № 5 от 22.04.2021 г. по НОХД № 601/2019 г. по описа на СлОС и доводите във въззивните жалби, са обсъдени много подробно в мотивите на контролирания

съд, тъй като тези обстоятелства са изтъквани и на съдебното следствие и на съдебните прения пред първоинстанционния съд.

На първо място, законосъобразността на извършените процесуално-следствени действия по изземването на археологически обекти от домовете на двамата в Нова Загора, валидирани са с определение на съда, независимо че е делегиран съд или първоинстанционен съд, няма никаква пречка да бъдат одобрени тези действия. Впоследствие делото е разгледано, по чл. 217а всички действия запазват процесуалната си стойност, така че изземването на веществени доказателства, са напълно законосъобразни, поради което съдът подробно е изяснил аргумента на двамата подсъдими по отношение валидността на извършените действия по претърсване и изземване.

Второ, изяснено е и обстоятелството „non bis in idem“. Действително те понеже по занятие се занимават с търговия, държане и колекциониране на културни ценности, по този въпрос с отмяната на наказателното постановление от Министерство на правосъдието 2008-2009 г., другото дело, което върви в момента и което е спряно пред Апелативния съд и е изпратено по частни жалби във ВКС именно във връзка с легализацията на артефактите – културните ценности, няма връзка, тъй като тези конкретни веществени доказателства, предмет на настоящото обвинение по чл. 287, ал. 6 НК, са иззети от домовете на 23.03.2018 г. Те са самостоятелен предмет на наказателно преследване и това е сторил първоинстанционният съд. За това няма да се спирам повече, мотивите са пространни, много задълбочени и детайлно е отговорено на всеки аргумент.

Искам да спра вниманието Ви специално на аргументите на двамата подсъдими по отношение на съставомерността на деянието.

Първо, това са археологически обекти, безспорно доказано е по смисъла на Закона за културното наследство. Законът в най-последния вариант с измененията от 26.02.2021 г., няма промяна в режима на археологическите обекти, съответно културните ценности. Уредбата е императивна, изисква се идентификация и регистрация на всеки археологически обект, който съответно представлява културна ценност. Това не е сторено. Те са много наясно, защото това им е работата. И двамата са високо интелигентни, занимават се с тази дейност от много години. Има извършена проверка, както и полицаите от дирекцията съответно съобщават, по културното наследство, от Дирекция на полицията, във всички 28 регионални музея е проверено, няма подадено заявление от който и да е от двамата подсъдими за идентификация и регистрация на тези обекти, които са намерени в домовете им. Държането и съхраняването отиват на плоскостта на Закона за собствеността. Това няма нищо общо, тъй като Върховният съд категорично е изяснил – предмет на престъплението по чл. 278, ал. 6 е археологически обект, за който не са изпълнени законовите изисквания за идентификация и регистрация, регламентирано в Закона за културното

наследство. Наказателният закон не съдържа главно дефиниция на понятието „археологически обект“, но тя е дадена в нормата на чл. 146 от Закона за културното наследство, според която: „Археологически обект са всички движими и недвижими материални следи...“ и т.н. Това съвсем не означава, че само обекти открити чрез теренни проучвания могат да се обявят като археологически по указа на чл. 146. Това съдът е сторил, подробно е обяснил в мотивите. Преценката за това, дали даден обект е археологически, предполага оценяване на неговото естество – дали представлява следа от човешка дейност, дали е създаден в минали епохи.

От съществено значение е обстоятелството, което искам да подчертая: „На установена от дееца фактическа власт върху обекта и неговото държане в определен период от време“ – намерени са в домовете им. Съставът на престъплението по чл. 278, ал. 6 винаги е налице, когато археологически предмет на престъплението не е идентифициран по съответния ред, защото поначало това е задължително, това е в определен от закона срок. Престъплението е такова на формално извършване, като понастоящем е извършена определена фактическа власт върху археологически обекти, приети като такива по Закона за археологическото наследство и без да изпълнят процедурата по идентификация и регистриране по този закон. Даже не е било необходимо да ги оценяват, но няма значение, цитирам Решение № 111 от 28.05.2015 г. на ВКС по н.д. № 1938/2014 г. на Първо НО, съдия-докладчик К. К.

Престъпление по чл. 278, ал. 6 няма имуществен характер. а засяга изпълнението на функция в самата държава и реализацията на основни конституционни права на граждани. Правото на собственост по отношение на движимите културни ценности, не може да се третира като имуществено право, след като не е налице деклариране, тъй като е свързано с реализация на културни права на всеки гражданин и тяхното гарантиране, чрез упражняване на публично право и задължение на държавата да опазва културното наследство.

Тези обекти, които са намерени в тях, са публична държавна собственост. В Решение № 75 от 11.07.2019 г. на ВКС по н.д. № 298/2019 г. на Трето НО. Държането на археологически обект, който не е идентифициран и регистриран по реда на Глава 7 от Закона за културното наследство, е съставомерно по чл. 278, ал. 6 НК, независимо дали е придобит в срока по чл. 93, ал. 1 от Закона за културното наследство, срокът е седемдневен. Това е Решение № 140 от 24.11.2020 г. на ВКС по н.д. № 618/2020 г. на Второ НО.

Закона за културното наследство е изключително подробен, описано е всичко, така че тези възражения, които са декларирани във въззивните жалби, са обсъдени от контролирания съд. Престъплението е просто, на формално извършване и деянието е съставомерно по отношение на двамата подсъдими.

По отношение на наказанието подробно е обсъдено, позитивни са като личности, интелигентни хора, на минимума е глобата. Правилно е приложен чл. 66 НК, тъй като има възможност да се поправят и не им е наложено предвиденото в закона наказание „конфискация“, което също е в тяхна полза. Така че съдът е обсъдил много подробно смекчаващите и отегчаващи вината обстоятелства. Това им е занятие на тях, но те непрекъснато се занимават с това и за това имат толкова дела. Смятам, че наказанието е съответно на извършеното от тях престъпление и като не намирам основание за изменение или отмяна на присъдата, която е законосъобразна, правилна и обоснована, аз Ви моля на основание чл. 338, вр. чл. 304, т. 6 да я потвърдите, като оставите въззивните жалби без уважение.

ПОДСЪДИМИЯТ М.С.: Уважаеми апелативни съдии, Вашата функция като въззивни съдии е да направите ревизия на присъдата на СлОС. Надявам се няма да допуснете дублиране на доказателствени средства, защото в присъда № 10 от 30.04.2019 г. по НОХД № 243/2018 г. на СлОС и Присъда № 5, която обжалавме в момента, от 24.04.2021 г. по НОХД № 601, а не № 602, за 2019 г., при тези две присъди в мотивите си СлОС дублира доказателствени средства.

Другият въпрос, който искам да засегна, е това, подсъдно ли е делото, което обжалваме, на СлОС. Заместник окръжният прокурор на Сливен, прокурор Г. казва, цитирам: „Не са налице регламентиранияте в разпоредбата на чл. 195, ал.2 от НПК предпоставки за изпращане по компетентност на Окръжна прокуратура - Сливен на ДП № 96/2018 г. по описа на ОД МВР - Стара Загора. Старозагорският съд със свое определение е одобрил извършените процесуално-следствени действия по чл.161, ал. 2. Той е преценил, че делото е подсъдно на Старозагорския окръжен съд. Сливенския окръжен съд обаче, в разпоредително заседание преценява, че делото е подсъдно на Сливенския окръжен съд. При спор за подсъдност между съдилищата, нормите на НПК предвиждат ВКС да се произнесе.

Слушайки прокурор Х., който се позовава на практики, което показва липса на правни аргументи. Прокурорът много добре знае, че практиките на ВКС са разнопосочни. И ние можем да посочим практики, но това е само позиция.

Прокурор Х. твърди, че ние държим археологически обекти, защитавайки СлОС. За СлОС държане, притежаване и владение, е едно и също. Дали са археологически обекти тези иззети предмети от домовете ни? Като дългогодишни членове на Българския нумизматичен съюз познаваме законите, а легална дефиниция за археологическо наследство има единствено в Европейската конвенция за опазване на археологическо наследство и обяснителния доклад ратифицирани от българското правителство. Там е казано, че за да бъде един предмет квалифициран като археологическо наследство, са нужни едновременно три условия, цитирам: „Тяхното опазване и изследване позволяват да се проследи историческото развитие на

човечеството. Намерени са чрез разкопки или открития или чрез други изследователски методи, за изследване на човечеството и заобикалящата го среда.“ Третото условие: „Разположени са на територия, която се намира под юрисдикцията на високодоговарящите се страни“. За Сливенския окръжен съд е много удобно да квалифицира издетите вещи като археологически обекти, но това не е така. Прокурорът Х. е прав, че археологическите обекти са публична държавна собственост. Разбира се, след като данъкоплатецът плаща заплати на музейни работници и командировъчни, всичко, което открият под земята е археологически обект и е публична държавна собственост. Така че дали са археологически обекти или не Сливенският окръжен съд по никакъв начин не го доказва това с присъдата и мотивите си.

Другият момент, който искам да подчертая, е това за Сливенския окръжен съд, особената част на чл. 278, ал. 6, препращала към Закона за културното наследство, но това не е така. Чл. 278, ал. 6 визира държане, а легалната дефиниция за държане я дава Законът за собствеността и чл. 68 и чл. 69. СлОС по никакъв начин не доказва, че ние държим веществените доказателства, така че прилагането на чл. 278, ал. 6 когато има спор за собственост, е най-малкото нелогично, защото чл. 2 от Закона за културното наследство е пределно ясен: „Културните ценности могат да бъдат публична и частна собственост“ – чл. 2а от Закона за културното наследство. Цитирам: „Културните ценности, правото на собственост върху които е придобито от физически и или юридически лица чрез правна сделка, по давност или други придобивни способи и които не представляват публична държавна собственост, са частна собственост“.

В мотивите си към присъдата на СлОС посочва, че ние не сме идентифицирали и регистрирали веществените доказателства. Абсолютно правилно. Не сме, защото чл. 97 от Закона за културното наследство е повече от ясен: „Физически и юридически лица притежаващи вещи или колекции от вещи, които могат да се определят като културни ценности, могат да поискат тяхната идентификация в съответния държавен или регионален музей.“. Внушенията, които се опита да направи прокурор Х., че ние държим частна собственост и не сме я регистрирали, и след като държим държавна собственост, след като е държана, защо ние ще имаме отговорност да я идентифицираме и регистрираме. Законът за културното наследство е противоречив, затова ние в касационната си жалба ще се позовем на европейски и международни договори и документи, като Хартата по правата на човека, Европейската конвенция с нужните протоколи и с Европейската конвенция за опазване на археологическото наследство.

Законът за културното наследство въпреки своите противоречия се опитва да въведе някакъв ред и той е децентрализация на културно-историческото наследство и конкуренция при опазването и съхранението на културно-историческото наследство. С този закон се цели да бъдат прекратени перманентните кражби от българските исторически и археологически музеи. Вече не остана музей, който да не е ограбен. А, Наредба № 3, на която се позовава СлОС, предвид това, че е подзаконов

нормативен акт, който противоречи на чл. 97, ал. 3 от Закона за културното наследство, е най-малкото неуместен. Тук моля да приложите закона за нормативни актове и да игнорирате доводите на Окръжна прокуратура, които се позовават на някаква наредба, което не им дава правно основание дори и за административно наказание.

Уважаеми апелативни съдии, във въззивната си жалба сме се опитали да посочим грешките на съда и на разследващите органи, защото тук се позоваваме на Закона за собствеността, Закон за културното наследство, но това дело, което обжалваме пред Вас се опитва да експроприира и да национализира принудително частна собственост извън хипотезата на чл. 17, ал. 5 от Конституцията. Надявам се обективно и безпристрастно да ревизирате присъда № 5/22.04.2021 г. постановена по НОХД № 601, не 602, за 2019 г по описа на СлОС.

ПОДСЪДИМИЯТ П.С.: Уважаеми апелативни съдии, първо една реплика към изявлението на прокурор Х.. Той си позволи да ни каже, че ние търгуваме, което е много грозно, защото няма никакви доказателства и нито един факт, че ние двамата сме купили нещо или сме го продали, в кориците на това дело. Така че много моля господин прокурор, това не е достойно и не е за пред Апелативен съд. Това е като реплика само.

Няма да повтарям по същество изложените факти от моя брат. Няма да влизам в спор дали са археологически обекти или не, защото това стана ясно, че те не са археологически обекти. Няма да влизам в спор с прокуратурата, че ние ги държим, защото ние не ги държим, а сме владелци по Закона за собствеността. Това сме го изложили във въззивната си жалба по-подробно.

Остава да се позовем тогава, след като този спор е нерешим, на нарушаване на права по време на досъдебно производство, по време на съдебното дело пред първата инстанция. Наказателното производство започва след като досъдебно производство е образувано към ОД на МВР Стара Загора. Разрешението – извършено е претърсване и изземване без разрешение на съдия, с последващо одобрение на следващия ден на съдия, подчертавам, на съдия от Старозагорския окръжен съд. Т.е., възниква спор на кой съд е подсъдно това дело. Искам да кажа, че при възникнал спор за подсъдност, спорът не е решен от ВКС.

Искам да кажа, че решението на първоинстанционния съд го намирам за неправилно, немотивирано и ние не можем да разберем въз основа на какво СлОС е стигнал до убеждението за нашата виновност. Нещо повече. Преди това е назначена историческа, археологическа и нумизматична експертиза, която трябва да установи дали са идентични иззетите веществени доказателства по настоящото дело, с дело на Административен съд – Сливен от 2009 г., по което имаме съдебно решение № 349 от 07.08.2009 г. на Районен съд – Нова Загора и съдебно решение № 167 от 18.11.2009 г. на

Административен съд – Сливен. Вещите лица в своето заключение на последната страница на експертизата, казват: „ Не може да се твърди със сигурност, че някой от нумизматичните вещи /предмети/ от 2009 г., са идентични с вещите по настоящото дело“. Точно това не го е съобразил първоинстанционният съдия. Остава вероятността, експертите подчертават, че има вероятност някой от тези вещи и предмети да са идентични с тези, които са ни върнати 2009 г., по които имаме наложено административно наказание. Т.е., налице е терминът от римското право „non bis in idem“ – не и два пъти.

Моля в мотивите по присъдата да разрешите по някакъв начин това противоречие, как така археологическите обекти, които са иззети от нас, които са публична държавна собственост и ни се вменяват в тежест регистрация и идентификация по смисъла на чл. 278, ал. 6, който казва: „Който държи археологически обект, който не е идентифициран и регистриран по съответния ред, се наказва с „лишаване от свобода“ четири години“ и т.н.

При воденето на съдебно дело в първоинстанционния съд, съдията прие обвинителната теза на прокуратурата буквално, което написа в присъдата, като по този начин у нас остана впечатление за някаква зависимост на първоинстанционния съд към Сливенската прокуратура. Т.е., не беше спазен принципът за презумпцията за невиновност и върховенство на правото, а не върховно право, както го разбира Сливенската прокуратура, което означава върховна несправедливост.

Смятам, че не сме нарушили никакви закони, не се чувстваме виновни в нищо. Тъй като законодателството на България трябва да е в унисон с европейското, където всички тези неща, които се опитват сега да ни ги вменят като археологически обекти, се наричат артефакти със свободен режим на купуване, на продаване, на аукциони, на разпродажби. Артефакти, защото те не са археологически обекти. Те не носят белезите на археологически обект. Т.е., нямат никаква стойност за археологията като наука. Те са само предмет на събирачите, хора, които колекционират и събират.

Присъдата е неправилна, необоснована, без мотиви. Моля да постановите правилно - невиновни по обвинението по чл. 278 и алтернативно, като алтернативен вариант, моля да върнете делото на първоинстанционния съд, за да бъде разгледано повторно от друг непредубеден съдия.

Съдът ПРИКЛЮЧВА съдебните прения.

ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИТЕ.

ПОДСЪДИМИЯТ М.С.: Уважаеми апелативни съдии, намираме присъдата на СлОС, която обжалване пред Вас, за неправилна, погрешка и

моля да бъде отменена.

ПОДСЪДИМИЯТ П.С.: Поддържам казаното от брат ми, с цел процесуална икономия. Невиновен, моля за оправдателна присъда или връщане на делото на първоинстанционния съд.

Моля протоколът от съдебното заседание да ми бъде изпратен на електронна поща.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание.

Заседанието приключи в 11.10 часа.

Председател: _____

Секретар: _____